

v Repnico, za katero so dobili na svojo prošnjo podporo od deželnega zbora. Če se zida nova cesta, potem je gotovo postaja v Repnici, mislili so si. Zadržani so zahtevali kolodvor v Žlebu — med Pečjo in Repnico —, kamor so imeli nekoliko bližje, nego v Repnico. Za Zadržani so se oglasili Resjani in Dolžani. Vas Resje je med Lazi in Pečjo. »Če bode postaja v Žlebu«, dejali so Resjani, »tedaj je preblizu Peči; mesto v Peči in Lazih mora biti pri nas.« — »V Žlebu in Repnici ne moreta biti kolodvora, ker sta preblizu skupaj, tedaj je naša Dolga vas najbolj pripravna za postajo«, dejali so Dolžani.

Tako se je začel prepir o kolodvorih, ki je postajal vsak dan hujši in nam bolj in bolj grenil veselje. Skoro vsaka vas je hotela naposled imeti svojo postajo, a še v isti vasi ni bilo zloge, kje in za katerim plotom bodi kolodvor.

Ko je prišla v našo dolino komisija pregledovat namerjano progo, zbrala se je v Žlebu množica pristašev žlebskega kolodvora. Navdušeno se je klicalo »živio!«, da bi se pridobila komisija za — žlebski kolodvor.

V vsaki gostilni si slišal tiste dni samo pogovore o kolodvorih. Vedno smo se prepirali, kje so kolodvori naj-

bolj potrebni, in si zalivali jezo s slabim vinom in grenkim pivom. Ti naši prepiri niso bili na škodo gostilničarjem.

Neke nedelje so se celó spoprijeli nekateri bolj vročekrvni pivci in si posegli ne prerahlo v lase. Drugi dan pa je hodil veselo naš zdravnik Popek po sosednih vaseh, obvezoval večje in manjše praske ranjencev in si služil lepe denarce. K nam smo pa klicali sosednjega zdravnika Zalarja, zakaj nihče ni prerok v svoji domačiji.

Naš sodnik Višnja je imel tiste dni obilo opravila. Tožarili smo se tudi zaradi žaljene časti.

Vsi napor — prošnje in poslanstva v Ljubljano in na Dunaj — Zadržanov, Resjanov in Dolžanov niso imeli zaželenega uspeha. Kolodvori so se postavili, kakor je bilo ukrenjeno, v Lazih, Peči in Repnici.

Sedaj veselo žvižga hlapec po naši dolini, in vsi smo izprevideli, da so kolodvori na pravem mestu, če tudi bi imel marsikdo rajši postajo bližje.

Železnica nam prinaša tolike koristi, da je utihnil še njen največji nasprotnik — Pečnik. Mesto malokoristnega vozarjenja se je prijel zanemarljive kmetije.

»Hudika«, pravi večkrat, »pa je le dobra in koristna ta — naša železnica!«

Nadgrôbni napis.

(F. R. † 23. junija 1892.)

Hlad takó in poln nâd,
Zgóđaj sem légel v smrti hlad.

Vendar ne tóžim, saj nihče ne vé,
Kaj verováti živenu se sme —
Često živenje trda je pot,
Trnja polna, polna zmót.

Kdor se v ljubézni spominjaš me vróči,
Nič za meno, prijatelj, ne jóči:
Tiho poklekni na kraj jáme,
Môli zá-me!

